

Nr 192

Av herr Werner m. fl., om upphävande av rätten i vissa fall att döda annans katt.

Katter intar enligt jaktlagen en särställning bland tama djur. Jaktlagens 23 § stadgar nämligen att katt, som anträffas utanför gård eller trädgård där den hör hemma, må av jakträttsinnehavaren eller hans folk saklöst dödas. Inom tätbebyggt område erfordras dock tillstånd av polismyndighet.

Lagstiftaren torde knappast ha kunnat förutse att katter några år senare skulle bli ytterst begärliga objekt för dem som levererar försöksdjur till vetenskapliga institutioner. Det lär bli allt vanligare att när dessa försöksdjur är katter är de de facto stulna. Kattägarna har mycket svårt att skydda sig. Enda möjligheten att komma åt kattstöld på annans mark är att jakträttsinnehavaren gör anmälan därom, varvid det rubriceras som olaga jakt. Det är nästan lika svårt för kattägare att skydda sig även då det gäller kattstöld på deras egen mark, eftersom de, då deras katt blivit stulen, sällan kan bevisa att det skett innanför trädgårdsstaketet, då stölderna knappast begås i vittnes närvaro.

I icke tätbebyggt område äger varje markägare rätt att sätta ut kattfällor på sin mark, och han kan även försälja de katter som på så sätt åtkommits. Inte sällan förekommer det att sådana personer, som specialiserat sig på kattfångst, skaffar sig rätt till jakt på obebyggda tomter, där de sätter ut välpreparerade kattfällor och fångar katterna från de närliggande fastigheterna.

Lagtexten säger — som nämnts — att jakträttsinnehavaren eller hans folk må saklöst döda katter som förirrat sig in på vederbörandes jaktmark, förutsatt att det inte sker inom tätbebyggt område. Eftersom en kattfångare överlåter detta dödande till den institution dit vederbörande levererar de fångade katterna kan personen i fråga inte anses bryta mot lagens stadgande.

Inte endast kattjuvar utan också de vetenskapliga institutionerna drar nytta av ofullkomligheten i 23 § jaktlagen. Institutionerna anser sig inte ha någon anledning att avveckla affärerna med kattfångare så länge dessa inte dömts för stöld av katter.

Då 23 § jaktlagen trädde i kraft höll man katt av helt andra anledningar än i dag. Den var först och främst ett renhållningshjon som höll möss och råttor borta från bebyggelsen. Sedan dess har bl. a. de kemiska gifterna nästan helt övertagit kattens roll som råttutrotare. Vidare har det allmänna

välståndet breddat vägen för en annorlunda och humanare syn på djuren och deras livsbetingelser. Utan överdrift kan påstås att katten i dag är ett lika omhuldat och älskat husdjur som hunden. Därtill är den lättskött och har därför blivit många gamla och handikappade människors enda sällskap.

Det är därför svårt att förstå varför löslöpande katter skall behandlas annorlunda än löslöpande hundar. För dem som fångar in lösa hundar stadgar ju lagtexten i 22 § jaktlagen att de ofördröjligen skall underrätta ägaren, om denne är känd och kan anträffas, eller polismyndigheten. Givetvis är de i 22 § upptagna lösesummorna för högt tilltagna för katter, eftersom dessa knappast kan ställa till särskilt mycket förargelse för villebråd. Katter har visserligen benägenhet att jaga fåglar, men det är allmänt känt att en tamkatt är en hopplöst usel fågeljägare och således även i det avseendet synnerligen oförarglig.

Med stöd av vad ovan anförts hemställes,

att riksdagen hos Kungl. Maj:t måtte hemställa om översyn av jaktlagen syftande till att nuvarande 23 § slopas och ersätts med sådana bestämmelser att förfarandet med infångad katt i princip blir detsamma som vad i jaktlagens 22 § stadgas om förfarandet med infångad hund.

Stockholm den 21 januari 1970

Mårten Werner (m)

Rolf Clarkson (m)

Sten Sjöholm (fp)

Filip W. Fridolfsson (m)

i Stockholm